

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: M. S.,** zast. Mgr. Kateřinou Walterovou, advokátkou se sídlem Počernická 719/38, Karlovy Vary, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary - Dvory, ve věci přestupku, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2010, č. j. 1075/DS/10-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2011, č. j. 17 A 42/2010 - 102,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro vady řízení podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 30. 4. 2010, č. j. 1075/DS/10 – 3, a jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 9. 3. 2010, č. j. 7167/OD-P/09/Ku, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo žalovanému uloženo nahradit žalobkyni na nákladech řízení částku 28 546 Kč, a to k rukám její zástupkyně do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku krajského soudu.

Žalobou napadeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 9. 3. 2010, č. j. 7167/OD-P/09/Ku, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), kterého se dopustila tím, že dne 30. června 2009 kolem 1:50 hodin, v obci Karlovy Vary, po ulici Závodu míru, ve směru jízdy na obec Nejdek, řídila osobní vozidlo zn. Renault, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byla ještě pod jeho vlivem, neboť dechovou zkouškou provedenou certifikovaným analyzátorem alkoholu v dechu zn. Alcotest Dräger, výr. č. ARZN-0037, jí byla při silniční kontrole prokázána po odečtení toleranční srážky, hladina alkoholu v krvi ve výši 0,20 promile. Svým jednáním stěžovatelka dle tohoto rozhodnutí porušila ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu"), a za spáchání tohoto přestupku jí byla uložena podle ustanovení § 22 odst. 5 zákona o přestupcích sankce pokuty ve výši 10 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Odborným lékařským vyšetřením provedeným 72 minut po dechové zkoušce byla stanovena hladina alkoholu v krvi stěžovatelky na 0,18 g/kg, přičemž bylo laboratoří pověřenou vyšetřováním hladiny alkoholu konstatováno, že tato hladina neprokazuje požití alkoholu.

Krajský soud po obsáhlé rekapitulaci skutečností obsažených ve správním spise v návaznosti na uplatněné námitky vyhodnotil žalobu jako důvodnou, a to pro porušení zásady *in dubio pro reo* v řízení před správními orgány.

K otázce relevance dechové zkoušky hladiny alkoholu v krvi oproti krevní zkoušce krajský soud podrobně rozebral relevantní právní úpravu a dospěl k závěru, že měření alkoholu v dechu provedené stanoveným analyzátorem je za dodržení stanovených postupů v zásadě srovnatelné s odborným lékařským vyšetřením krevního vzorku metodou plynové chromatografie a Widmarkovou metodou. Kvalifikovaně se vyjádřit k relaci mezi těmito dvěma druhy zkoušek však není věcí soudu, ale příslušných odborníků.

Krajský soud dále konstatoval, že v dané věci existují k otázce viny stěžovatelky prakticky dva zásadní podklady pro vydání rozhodnutí, a to hodnota alkoholu naměřená v dechu a hodnota zjištěná odborným lékařským vyšetřením krevního vzorku, jejichž výsledky, tj. zda stěžovatelka byla či nebyla ovlivněna alkoholem, se rozcházejí. Ke klíčovému závěru žalovaného týkajícího se tohoto rozporu mezi naměřenými hodnotami alkoholu v krvi a dechu, který je dle žalovaného způsobený časovou prodlevou mezi těmito dvěma zkouškami, krajský soud uvedl, že takové posouzení překračuje odbornou znalost správních orgánů a je evidentně záležitostí znalce z příslušného oboru. Proto by byl oprávněn zrušit rozhodnutí správních orgánů z důvodu nepřezkoumatelnosti tohoto závěru. Krajský soud je nicméně názoru, že v projednávané věci je pro posouzení věci podstatnější důsledek vyplývající z ustanovení § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR"), dle kterého musí být odběr krve proveden, požádá-li o to osoba podezřelá ze spáchání přestupku. Z povahy věci přitom dle krajského soudu plyne, že tento odběr musí být proveden co nejdříve, což v projednávané věci učiněno nebylo, zasahující hlídka Policie ČR neplnila řádně své povinnosti, a proto nedošlo záhy k vyjasnění věci.

Za situace, kdy jediným důkazem v neprospěch žalobkyně byl pozitivní výsledek měření alkoholu v dechu příslušným analyzátorem, musí podle názoru krajského soudu negativní výsledek odborného lékařského vyšetření krevního vzorku, k němuž došlo až po zbytečném průtahu, který je však přičitatelný jen na vrub Policie ČR, vést k pochybnosti, zda stěžovatelka skutečně alkoholický nápoj před řízením vozidla požila. V takovém případě je pak na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

Z důvodu nedodržení této zásady v řízení před správními orgány krajský soud rozhodl, že žalobou napadená rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary je nezbytné pro vady řízení podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit.

Ostatní žalobní námitky týkající se otázky zahájení řízení, průtahů v řízení před správními orgány a nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí ve věci, stejně jako námitky týkající se vad procesních postupů správních orgánů shledal krajský soud nedůvodnými.

Žalovaný se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., napadá tak rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

Uvádí, že v projednávané věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, na základě kterého měly správní orgány pro své rozhodnutí dostatek důkazů. Zejména jde o výsledky dechové zkoušky a závěry znaleckého posudku, ze kterých je zřejmé, že nenastaly okolnosti, pro které by nebylo možno uznat výsledky dechové zkoušky jako důkaz. Správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, o kterém neměl pochybnosti.

V rámci hodnocení důkazů v řízení o přestupku je v případě, kdy je na základě ustanovení § 67 odst. 4 zákona o Policii ČR provedeno odborné lékařské vyšetření ke zjištění alkoholu odběrem krve, třeba přihlédnout k výsledkům obou zkoušek, tj. jak dechové tak krevní. Výsledky obou zkoušek jsou postaveny na roveň a je třeba zkoumat další okolnosti, které mohly mít vliv na jejich výsledek, zejména způsob provedení zkoušek a dobu, která mezi nimi uplynula. Při vyhodnocení výsledků zjištěných u obou zkoušek vzal správní orgán v potaz zejména vliv doby mezi dechovou zkouškou a odběrem krve. Alkohol je z lidského těla vylučován v množství 0,12 až 0,20 g/kg za hodinu. Tato informace je správnímu orgánu známa z odborného semináře, přičemž jednou ze základních zásad je i výpočet rychlosti eliminace etanolu podle vzorce $\beta_{60} = 0{,}12 - 0{,}20$ g/kg za hodinu, přičemž tato eliminace začíná prakticky okamžitě s počátkem jeho požívání. Tento výpočet je obecně dostupnou praxí zastávanou odborníky v daném oboru, se kterou je správní orgán seznámen z důvěryhodných zdrojů. Úvaha správního orgánu a následně i stěžovatele k hodnocení výsledku vyšetření odebrané krve tak byla zcela logická a ověřitelná.

Při nízkých hodnotách alkoholu v dechu naměřených při orientační dechové zkoušce nelze rozborem odebrané krve poskytnout důkaz o tom, že alkohol nebyl požit, neboť nelze předpokládat, že administrativa a samotný odběr krve je realizovatelný do 10 minut od orientační dechové zkoušky, což stěžovatel dokládá výpočty. Domnívá se, že z uvedeného je zřejmé, že při nízkých naměřených hodnotách nedošlo časovým odstupem mezi dechovou

zkouškou a odběrem krve ke zmaření možnosti obviněné nabídnout důkaz neviny, neboť rozborem krve nelze vyloučit požití alkoholu.

Při vyšetření přítomnosti alkoholu v krvi metodou plynové chromatografie se pro účely trestního obvinění za prokázání požití alkoholu považuje naměřené hodnota vyšší než 0,20 promile. Požití alkoholu lze však rovněž prokázat i svědecky či bilančním propočtem požitého alkoholu. Žalobkyni naměřené množství nevylučuje požití alkoholu, není proto důkazem jeho nepožití.

Stěžovatel má za jednoznačně prokázané, že žalobkyně alkohol před jízdou požila. Z v kasační stížnosti popsaných výpočtů je dle něj zřejmé, že při hodnotách dechových zkoušek kolem 0,47 promile by nebylo možné postihnout žádnou osobu, která by si ihned požádala o odběr krve, i když by krev byla odebrána během 10 – 20 minut.

S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 - 79 a ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, stěžovatel upozorňuje na tzv. zásadu nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Žalobkyni byl dechovou zkouškou provedenou certifikovaným analyzátorem dechu v krvi zjištěn alkohol, znaleckým posudkem založeným ve správním spise bylo potvrzeno, že s přístrojem nebylo manipulováno. Výsledky dechové zkoušky proto lze považovat za jednoznačné. Výsledek vyšetření plynovou chromatografií, který vzešel z vyšetření krve po cca 70 minutách od provedené dechové zkoušky tak dle stěžovatele odpovídá právě již uplynulé době, která uběhla mezi dechovou zkouškou a odběrem krve. Správní orgán ani stěžovatel tak neměli žádné pochybnosti, které by odůvodňovaly uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

S ohledem na shora uvedené stížní důvody stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhnul napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 30. 6. 2009 byla kolem 1:50 hodin v rámci silniční kontroly provedena u žalobkyně dechová zkouška na přítomnost alkoholu s výsledkem 0,45 promile alkoholu v krvi. Doklad o zkoušce s tímto výsledkem potvrzený žalobkyní, který je součástí spisového materiálu, byl vyhotoven v 1:53 hodin. Následně žalobkyně požádala o provedení odborného lékařského vyšetření za účelem stanovení hodnoty alkoholu v krvi. Poté byla žalobkyně za doprovodu dalších svědků policejní hlídkou přepravena na služebnu, kde jí byl zadržen řidičský průkaz, který dle záznamu na Potvrzení o zadržení řidičského průkazu, založeném na č. l. 1 správního spisu, převzal po vyrozumění k dalším opatření pracovník Magistrátu města Karlovy Vary pan K.,

podle svědeckých výpovědí ještě před převozem žalobkyně do nemocnice za účelem odborného vyšetření. Odběr krve byl žalobkyni v Nemocnici Karlovy Vary proveden v 3:05 hodin, jak dokládá Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, založený na č. l. 4 správního spisu. Z této listiny je rovněž zřejmé, že laboratorní zkouška prokázala výsledek vyšetření 0,18 g/kg (promile) alkoholu v krvi, tedy hladinu, která dle stvrzení laboratoře provádějící vyšetření neprokazuje požití alkoholu. Mezi účastníky řízení nejsou tyto údaje sporné, lze tedy shrnout, že odběr krve za účelem stanovení hladiny alkoholu byl u žalobkyně proveden po 72 minutách od okamžiku vyhotovení dokladu o dechové zkoušce provedené při silniční kontrole, přičemž důvodem takového časového odstupu bylo mimo jiné i čekání na pracovníka magistrátu, který měl převzít zadržený řidičský průkaz. Žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány trvala na tom, že alkohol před jízdou nepožila, toto její tvrzení potvrdila i svědkyně A. M. Žádné jiné důkazy, mimo výsledek dechové zkoušky, které by nasvědčovaly tomu, že žalobkyně před jízdou alkohol požila, zjištěny nebyly.

První otázkou, kterou se musel Nejvyšší správní soud v návaznosti na uplatněné kasační námitky zabývat, je otázka oprávněnosti správního orgánu učinit si úvahu týkající se vlivu času na odbourávání alkoholu v těle stěžovatelky. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se totiž ve svých rozhodnutích vypořádali s rozdílnými hodnotami alkoholu v krvi naměřených při dechové a krevní zkoušce poměrně strohou argumentací, že hladina alkoholu naměřená v krvi žalobkyně odpovídá hladině po odbourání alkoholu za dobu od dechové zkoušky do odběru krve, je tedy způsobena více jak 1 hodinovým rozdílem v době provedení jednotlivých zkoušek. Tuto úvahu pak žalovaný na názorných příkladech rozvedl v kasační stížnosti, přičemž uvedl i odborné zdroje, ze kterých mu jsou výpočtové metody známy.

Nejvyšší správní soud je však stejně jako krajský soud názoru, že úvahy správního orgánu týkající se výpočtu odbourávání alkoholu vlivem metabolismu v těle žalobkyně překračují jeho odborné znalosti a nejsou otázkou, o které je správní orgán oprávněn učinit si názor sám. Předně je třeba v této souvislosti poznamenat, že problematika odbourávání alkoholu v těle je problematikou poměrně složitou a navýsost odbornou. K jejímu posouzení je tedy příslušný nikoliv správní orgán, ale znalec či znalecký ústav specializující se na tuto problematiku, tedy toxikologie či soudní lékařství. Podle ustanovení § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je povinností správního orgánu v případě, kdy jeho rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže posouzení takových skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, ustanovit usnesením znalce. Judikatura zdejšího soudu dovodila, že *„znalci se ve správním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky. Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu své názory na úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnímu porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu běžná zkušenost a znalost*“ (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113, publikovaný pod č. 2313/2011 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).

Otázka potřebnosti znaleckého posudku pro posouzení skutečnosti, ke kterému je třeba odborných znalostí, je otázkou objektivní. Znamená to, že znalecký posudek pro posouzení určité skutečnosti buď potřeba je, nebo není (jak konstatoval zdejší soud

v rozsudku ze dne 5. 9. 2011, č. j. 8 As 41/2010 – 110). Správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný, vyslovili ve svých rozhodnutích domněnku, že pokles hladiny alkoholu v krvi žalobkyně pod hladinu obecně mezi odborníky přijímanou jako nejvyšší možnou fyziologickou (0,2 promile) byl způsobený časovým odstupem mezi odběrem krve a dechovou zkouškou. Ačkoliv je tento závěr logický, nelze opomenout, že rychlost odbourávání alkoholu v těle závisí na mnoha faktorech a bez zohlednění dalších relevantních skutečností nelze bez pochyby určit, zda je laboratoří stanovená hladina alkoholu v krvi způsobena tím, že alkohol byl v průběhu času odbourán, či tím, že alkohol nebyl požitý. Správní orgán nemá dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu dostatečné odborné znalosti k vyslovené kategorického závěru, že konkrétní pokles hladiny alkoholu v krvi byl způsobený právě časovým odstupem, a proto vzal za rozhodující výsledek dechové zkoušky. K vyhodnocení této otázky je zapotřebí odborných vědomostí a znalostí, kterými správní orgán nedisponuje.

Připouští-li právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu (§ 16 odst. 2), ve spojení s ustanovením § 67 odst. 4 zákona o Policii ČR jako jeden z možných důkazních prostředků mimo dechovou zkoušku i odběr krve za účelem stanovení hladiny alkoholu, pak je na správním orgánu, aby v případě rozporu mezi těmito zkouškami s pomocí příslušného znalce tento rozpor vyjasnil a v rozhodnutí pak přezkoumatelným způsobem svoje závěry vzešlé z výsledku znaleckého posouzení odůvodnil.

Jak ostatně plyne ze shora citované judikatury kasačního soudu, správní orgán je oprávněn učinit si úsudek o otázce právní, tedy je oprávněn vyhodnotit, zda v dané věci byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích či nikoliv. Za okolnost, k jejímuž vyhodnocení postačuje běžná zkušenost a praxe pak lze mít všeobecně známou a dostupnou informaci týkající se hodnoty neprokazující požití alkoholu ve výši 0,2 promile, která je, jak je obecně známo, považována za hladinu, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Stejně tak je správnímu orgánu všeobecně z jeho činnosti známo, že toleranční odchylka Policií ČR běžně používaného dechového analyzátoru činí 0,04 promile.

Argumentace stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti týkající se jeho znalosti výpočtového vzorce rychlosti eliminace etanolu $\beta_{60} = 0{,}12 - 0{,}20$ g/kg za hodinu neobstojí. Předně je třeba upozornit, že skutečnost, že se pracovníci správního orgánu účastnili přednášky odborníka na danou problematiku, ještě nezakládá jejich odbornou znalost a tedy i oprávnění takto složité odborné otázky bez pomoci znaleckého posudku vyhodnocovat a činit z nich závěry o relevanci krevní zkoušky. Se stěžovatelem lze souhlasit, že shora uvedený výpočet je obecnou a dostupnou praxí zastávanou odborníky v daném oboru a stěžovatel se s těmito postupy seznámil z důvěryhodných zdrojů, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že oním „odborníkem“ sám není. Složitost problematiky odbourávání alkoholu potvrzuje i stěžovatelem uváděné Odborné stanovisko vydané Společností soudního lékařství a soudní toxikologie pro účely vyšetřování a posuzování alkoholického ovlivnění, které samo uvádí, že nemůže postihnout všechny možné varianty této problematiky a uvádí pouze základní zásady. Ostatně i na webových stánkách, na které stěžovatel odkazuje, je toto stanovisko zařazeno v sekci „pro odborníky“ a nikoliv „pro veřejnost“.

Sám stěžovatel navíc v kasační stížnosti připouští, že „*Hodnota 0,2 g/kg neprokazuje požití alkoholu, avšak jeho požití lze prokázat jinými důkazy (např. svědecky, bilančním propočtem požitého alkoholu). Uvedené množství alkoholu tedy nevylučuje požití alkoholu, a proto není důkazem jeho nepožití*". Ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani v rozhodnutí stěžovatele nebylo jinými důkazy prokázáno, že by žalobkyně alkohol požila. Svědkyně M. naopak přímo v čestném prohlášení uvedla, že „*tento výsledek* (dechové zkoušky) *znepokojil jak mně, tak především sl. S., jelikož jsem byla celý večer v její přítomnosti a mohu tedy s jistotou tvrdit, že ovlivnění alkoholem nepřipadalo v úvahu*". Bilanční propočet požitého alkoholu rovněž proveden nebyl, neboť tento výpočet je možné provést pouze při znalosti času začátku a konce pití alkoholu, případně rychlosti pití, druhu a objemu vypitých alkoholických nápojů, tělesné hmotnosti a výšky podezřelého a druhu, množství a času požité potravy. Žádnou z těchto vstupních hodnot neměly správní orgány dle spisového materiálu k dispozici, bilanční propočet proto nemohl být (a ani nebyl) proveden. Žádný jiný důkaz, který by prokazoval, že žalobkyně před jízdou alkohol požila, nebyl zjištěn.

V řízení o přestupcích, které jsou jednou z forem správního trestání, platí obdobně jako v trestním právu princip presumpce neviny (*in dubio pro reo*) a z něho vyplývající povinnost rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, či rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaný rovněž pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že se žalobkyně přestupku nedopustila, je na místě aplikovat uvedenou zásadu a řízení o přestupku zastavit. Důkazní břemeno přitom leží na správním orgánu (viz nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, dostupný na http://nalus.usoud.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55). V nyní projednávané věci nebyl rozpor mezi výsledky dechové a krevní zkoušky dostatečně objasněn, žalobkyni tudíž nebyla ústavně konformním způsobem prokázána přítomnost alkoholu v krvi, a proto bylo na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že v případě, kdy by správní orgán založil úvahu týkající se času odbourávání alkoholu v krvi na stanovisku znalce, které by bylo vztaženo k projednávané věci, a na základě takového stanoviska by pak vzal za rozhodný výsledek dechové zkoušky, byl by jeho postup v souladu se zákonem. To se však v projednávané věci nestalo.

K námitce stěžovatele, že by při naměřených hodnotách při dechových zkouškách kolem 0,47 promile nebylo možné postihnout žádnou osobu, která by si ihned požádala o odběr krve, i když by byla krev odebrána během 10 – 20 minut Nejvyšší správní soud uvádí následující. Zákon o Policii dává v ustanovení § 67 odst. 4 podezřelému z přestupku možnost požádat o provedení zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi, povinností Policie ČR pak je takový odběr krve zařídit. Z povahy věci je přitom zřejmé, že aby byl výsledek krevní zkoušky co nejvíce vypovídající o míře ovlivnění alkoholem v době řízení vozidla, je třeba provést odběr krve co nejdříve. Znamená to tedy, že odvoz podezřelého z přestupku k odbornému lékařskému vyšetření může být oddálen pouze prováděním nezbytných úkonů Policie ČR, které by již nebylo po odběru krve možné vykonat. Nebyla-li by stanovena povinnost zajistit odběr krve co nejdříve, *ad absurdum* by to znamenalo, že by Policie ČR mohla čekat s odvozem podezřelého z přestupku na odborné lékařské vyšetření třeba i několik

hodin, přičemž hodnota alkoholu v krvi by pak byla prokázána pod 0,2 promile. S argumenty týkajícími se časového odstupu dechové a krevní zkoušky, které použil v napadeném rozhodnutí stěžovatel, by pak bylo možno shledat vinného ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pouze na základě dechové zkoušky prakticky kohokoliv a ustanovení § 67 odst. 4 zákona o Policii ČR by postrádalo smysl a bylo by zcela nadbytečné.

V nyní projednávané věci Policie ČR nedodržela svoji povinnost zajistit žalobkyni odborné lékařské vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi co nejdříve. Jak je zřejmé z výpovědí svědků, Policie ČR čekala na pracovníka Magistrátu města Karlovy Vary, který měl převzít zadržený řidičský průkaz žalobkyně, a až po předání řidičského průkazu tomuto pracovníkovi byla žalobkyně převezena do nemocnice. Zákon o silničním provozu přitom v ustanovení § 118b zcela jednoznačně stanoví postup Policie ČR při zadržení řidičského průkazu. Toto ustanovení přímo v odst. 4 stanoví, že *„Policie písemně oznámí zadržení řidičského průkazu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož územním obvodu k zadržení řidičského průkazu došlo; oznámení odešle spolu se zadrženým řidičským průkazem bez zbytečného odkladu, nejpozději následující pracovní den po dni zadržení řidičského průkazu“*. Pro čekání na pracovníka magistrátu kolem druhé hodiny v noci, navíc, když žalobkyně požádala o provedení krevní zkoušky, nebyl dán zákonný důvod, nemohlo se tak jednat o nezbytný úkon, který jedině by mohl odvoz na odborné lékařské vyšetření oddálit.

Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud poznamenává, že výpočty, na kterých stěžovatel v kasační stížnosti demonstruje své tvrzení, že i při okamžitém odběru krve by při nízkých koncentracích alkoholu v dechu nebyla v krvi prokázána hladina alkoholu nad 0,2 promile, nejsou zcela přesné, neboť v nich stěžovatel 2x odečítá maximální možnou fyziologickou hodnotu alkoholu v krvi.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto nárok na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně Nejvyšší správní soud ze spisu nezjistil. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu